

Coucou! Ça va ?

*(Kuku ! Sava ? = Moi!
Miten menee?)*

Elle Palmu

Terveisiä täältä frankkien maasta!
Kevätlukukausi Paris 1 Panthéon-Sorbonne -yliopiston kampuksella on kulunut puoleenväliin, ja taidehistorian opiskelu alkaa jo sujua. Pariisi on ehkä jopa vielä mahtavampi paikka, kuin osasin odottaa, ja ruoho on ehdottomasti monta sävyä vihreämpää täällä aidan toisella puolen, vaikka kevät ei ole vielä edes päässyt loistonsa. Tulee kyllä olemaan vaikeaa palata Helsinkiin täältä koukeroparvekkeiden, mansardikattojen, täydellisten patonkien, haisevien juustojen ja nousevalla intonaatiolla puhuvien ihmisten keskeltä.

Sain odottaa tätä vaihtomatkaa loppujen lopuksi aika kauan, koska vaihtohakemus piti täyttää jo alkuvuodesta 2023, mutta nyt odotus on palkittu! On ollut aivan ihanaa päästä hetkeksi pois Helsingin räntäisistä maisemista kehittämään kielitaitoani ja avautumaan ranskalaiselle kulttuurille. Olen opiskellut ranskaa kylläkin melkein koko elämäni ajan, mutta mikään ei tietysti voita sitä, että saan olla täällä täysipäiväisessä kielikylvyssä monta kuukautta. Suurinta huvia päivittäisessä

elämässä tuottavat englanninkielisten lainasanojen tai nimien kuuleminen ranskalaisittain äännettynä: esimerkiksi ”hug” lausutaan ”ög” ja ”hub” on ”öb”.

Pari ensimmäistä viikkoa meni hämmästellessä sitä, kuinka nopeasti ja tauotta luennoitsijat puhuvat; kunnes nyt puheen rytmi tuntuu yhtäkkiä ihan sopivalta. Sen sijaan muiden opiskelijoiden puheesta on edelleen todella vaikeaa saada selvää, kun he pitävät omia esitelmäänsä tunneilla, koska he eivät ole niin tottuneita julkisia puhujia. Täytyy sanoa, että luentomuistiinpanoni ovat hieman kryptinen sekoitus ranskaa ja suomea, lyhenteitä ja roomalaisia numeroita, mutta saan niistä kuitenkin tarpeeksi selvää. Olen myös tyytyväinen, että olen ainakin oppinut kirjoittamaan ranskaa paljon nopeammin tietokoneella kuin ennen.

Osallistun täällä kolmannen vuoden taidehistorian opiskelijoiden

luentokursseille (*cours magistral* = CM), joihin jokaiseen kuuluu myös erillisiä tunteja (*travaux dirigés* = TD), joiden yhteydessä tehdään esimerkiksi esitelmä tai parityö. Suoritan yhteensä viisi kuuden opintopisteen kurssia, jotka on jaettu kahteen osaan, eli toisin sanoen minulla on yhteensä kymmenen 1,5 tunnin luentoa viikossa. Kurssien aiheista muodostuu ihan kiinnostava sillisalaatti: 1600–1900-lukujen arkkitehtuuria, 1900-luvun huonekalu- ja koristetaiteen historiaa, 1500–1600-lukujen italialaisten taidemaalareiden teosten analyysia ja hieman antiikin Rooman ajan idän provinssien historiaa. En aivan käsittänyt etukäteen, kuinka monet valitsemistäni kursseista keskittyvät juuri arkkitehtuurin historiaan, mutta on ollut joka tapauksessa mukava oppia analysoimaan ympärilläni olevia rakennuksia ja niiden koristeluja.

TD-tunteihin kuuluvien palautettavien tehtävien lisäksi CM-tuntien sisältöjen osaa-mista testataan tentissä lukukauden

lopussa. Kevätlukukau-teen kuuluu yhteensä 12 opiskeluviikkoa, joita rytmittää yksi loma-viikko helmikuussa ja toinen huhtikuussa. Luen-tojen jälkeen on yksi tenttiviikko toukokuussa ja kaksi uusintakoeviikkoa kesäkuussa. Opiskelurytmi on tuntunut hieman tiukemmalta kuin Helsingin yliopiston musiikkitieteen opinnoissa, mutta ei kuitenkaan mahdottomalta. Ja tietysti se lohduttaa minua paljon, että opettajat arvioivat meitä Erasmus-opiskelijoita paljon löysemmin kuin paikallisia opiskelijoita. Varsinkin kun olen suorittamassa täällä vain valinnaisia kursseja, minulta ei voida tietenkään odottaa, että minulla olisi sama tietopohja kuin kolman-nen vuoden taide-historian opiskelijoilla.

Opiskelukulttuurissa suurimpia eroja Suo-meen verrattuna ovat esimerkiksi mielestäni se, että opettajat ja opiskelijat aina tei-tittelevät toisiaan, että opiskelijat kommentoivat enemmän tuntien aikana ja että opettajat saattavat kommentoida opiskelijoiden esitelmiä todella tiukasti, mutta silti se ei kuulosta yhtään niin pahalta ranskaksi, kuin jos jo-tain sellaista sanoisi suomeksi. Lisäksi minua vähän huvittaa, kun kaikki opiskelijat tuntuvat syövän täytettyjä tuoreita patonkeja koulun käytävillä.

Kaiken kaikkiaan on ihanaa asua samassa kaupungissa kuin kaikki kuuluisat monumentit, kuten Eiffel-torni, ja tietysti vaikka ketkä julkisuuden henkilöt. **Catherine Deneuve** asuu kuulemma ihan lähelläni, ja niin myös lempparini, legendaarinen Chanelin huippumalli **Inès de la Fressange**,

johon törmäsin sattumalta **Ralph Laurenin** myymälän edustalla. Hänen lisäksi tapasin toisena iltana sattumalta **Barbara Pravin**, eli vuoden 2021 Euroviisuissa *Voilà*-kappaleella toiseksi sijoittuneen Ranskan edustajan. Kummatkin julkkikset olivat kyllä todella ystävällisiä ja juttelivat mielellään pari sanaa kanssani. Ja onneksi tosiaan en mykistynyt täysin heidän kauneudestaan, vaan sain puhuttua heille jokseenkin selvää ranskan kieltä! Parasta oli se, että sain nähdä heidän leveät hymynsä omin silmin, ja hymyillä puolestani heille ja toivottaa mukavaa päivänjatkoa.

Tuntuu, että yleinen ystävällisyys ja ulospäinsuuntautuneisuus on oikeastaan sisäänkirjoitettu ranskan kieleen. Olen huomannut, että minun on itsekkin paljon helpompi olla ulospäinsuuntautunut puhuessani ranskaa kuin suomea. Kukaan ei myöskään hätkähdä sitä, jos sanoo kadulla jotain jollekin vieraille ihmiselle, koska keskusteluyhteys vaikuttaa olevan automaattisesti auki kaikkien kanssa. Ympärillä olevat ihmiset kuuluu ottaa huomioon, oli se sitten pitämällä ovea auki, tai sanomalla reippaasti ”Bonjour!” – tai kello viiden jälkeen ”Bonsoir!”. Vieraampia ihmisiä pitää yleensä puhutella ”Monsieur”, ”Madame” tai ”Mademoiselle” -titteleillä, ja sitten taas tutumpia ihmisiä ei lähes koskaan tervehditä halauksella (”ög”) vaan bisous-poskipusuilla (”bizu”). Olen todennut, että bisous on oikeastaan paljon kätevämpi tapa tervehtiä kun halaaminen, koska halatessa ei tiedä koskaan mihin kädet laittaisi, mutta poskipusuihin tarvitaan luonnollisesti

vain poskia. Täälläpäin tehdään kaksi poskipusua aloittamalla oikealta puolelta, kun taas Ranskan muissa osissa täytyy muistaa kysyä ensin, kuinka monta on tapana tehdä ja miltä puolelta.

Sen lisäksi, että täällä kuka tahansa julkkis voi kävellä vastaan, koen myös sen eksoottisena, että talot ovat niin vanhoja ja vinoja, että ulkona haisevat kaikenlaiset saasteet ja muut hajut ja että kaupunki toimii vähän väliä maailmanluokan tapahtumien näyttämönä. Olen nauttinut tähän mennessä erityisesti sekä Paris Fashion Weekin että Haute Couture Fashion Weekin tunnelmasta, ja kesemmällä saan sitten nauttia Roland Garrosin tennisturnauksen tunnelmasta. En todennäköisesti ole täällä enää Pariisin kesäolympialaisten aikana heinä-elokuun vaihteessa, mutta veikkaan, että niiden tunnelmasta voi olla parempikin nauttia tv-lähetysten kautta. Ainakin monet paikallisista ovat jo nyt kyllästyneitä olympialaisten järjestelyjen aiheuttamaan epämukavuuteen

kaupunkitilassa ja haluaisivat olla kokonaan poissa kaupungista sitten, kun turistimassa ja olympiahumu laskeutuvat Pariisiin taivaan alle.

Kaiken tämän lisäksi minua on luonnollisesti pyydetty kertomaan paljon myös Suomen kulttuurista. Onhan Erasmus-vaihtomatassa kyse molemminpuolisesta kulttuurivaihdosta. Suomen kulttuurin kuvaileminen on kuitenkin osoittautunut yllättävän vaikeaksi tehtäväksi ihan jo siitä syystä, että ihmiset tietävät Suomesta aika vähän asioita. Toisin sanoen sijoitumme monien ranskalaisten mielissä ehkä hieman enemmän periferiaan, kuin voisi olettaa tai toivoa. Osa ihmisistä joko muistaa vahingossa, että olen Ruotsista tai Norjasta, ja osa sitten taas ei muista, että oliko Suomen pääkaupunki Oslo

vai Helsinki. Jotkut ihmiset sitten taas rakastavat Suomea (tai siis Lappia), koska se on niin eksoottinen ja kylmä paikka. Sen perusteella mihin malliin ihmiset usein puhuvat Suomesta, ei uskoisi, että Helsinki on Pariisista kuitenkin vain kolmen tunnin lentomatkan päässä. Mutta kaikki ovat kyllä todella kiinnostuneita Suomesta, ja kerron heille mielelläni, kuinka paljon kivampi ilmasto heillä täällä on. On vähän suloista, kun he luulevat, että täällä on huono ilma, jos on viisi astetta ja vähän tihkusadetta, vaikka todellisuudessa heidän huonoin ilmansa ei ole mielestäni mitään verrattuna Suomen vaakasuoraan räntäsateeseen.

Eilen huomasin ilokseni, että Luxembourgin puiston puihin olivat ilmestyneet jo ensimmäiset lehtien silmut, joten toivotaan, että viileän kosteat talvipäivät alkavat olla pikkuhiljaa takanapäin!

*Salutations et à la prochaine !
(Salytasio e a la proshen ! = Terveisiä ja seuraavaan kertaan!)*

